

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ ГРОБИЩЕН СМЯХ

chitanka.info

Вчера отново умрях. Вече започна да ми омръзва, честно казано. Едва ли някой от вас е умирал, но като ви се случи, че видите, че това не е чак толкова забавно и щом работата опре до това, ентусиазмът ви ще се изпари яко дим. Първо отказват мускулите и тялото ти застива. Дори не можеш да извикаш. После спира сърцето. Но най-лошото е, че мозъкът ти продължава да е в съзнание чак до последния миг. Не е никак приятно да съзнаваш, че умираш и да не можеш да направиш нищо. След десетия път обаче започва да ти писва и гледаш на цялата тази бъркотия с известно отегчение.

Аз лично отдавна съм надминал десетте пъти. Даже едно време си мислех да вдигна банкет, когато стигна юбилейния стотен път. Между нас казано, по ми се иска да не съм жив изобщо, но едва ли ще ми се удаде подобен случай.

Виждате ли, целият ми проблем са хората около мен. Всеки път, когато умра, се намира някой да ме възкреси. Събират се, вдигат сатанински меси, молят се на Господ, Аллах, Буда, Шива или бог знае на кого, извършват вуду-ритуали... Мога да напиша книга за всички простотии, на които съм се нагледал и наслушал, докато съм мъртъв. Крайният резултат обаче винаги е един и същ — оживявам.

Как ли не съм умирал... Скачал съм от пропасти, рязал съм си вените, пил съм отрова... И от старост съм умирал. И от алкохолизъм. И от глад. И от студ... Ако някога „Гинес“ направят рекорд за най-много смърти, сигурно ще съм без конкуренция.

Обаче съм жив. Мамка му. Вече загубих броя на годините си. Понякога имам чувството, че съм на десет хиляди години, друг път — че съм на десет. Помня как строяха пирамидите. Помня как Наполеон бе разбит край Ватерло. Помня как Хитлер се самоуби. Цялата човешка история е мой живот. Дори понякога се хващам, че се мъча да си спомня как измряха динозаврите.

О, извинявайте. Пропуснах да ви се представя. Не че всъщност имам име. Едва ли и някой някога го е знаел. Аз съм шут — и по професия, и по призвание. През целия си живот съм разсмивал хората около себе си. Развличал съм бедни и богати, господари и роби, млади и стари. Пред моя остър език се прекланяше половината човечество (докато другата половина се чудеше как да ме анатемоса).

Понякога, естествено, се уморявам и искам да поспра. Да бъде поне за половин час нормален човек... Да се влюбя. Само че никога не

успявам. Винаги, когато решавах да сваля тази глупава изрисувана върху лицето ми усмивка, се намираще някой, който загрижено да ми каже, че „не изглеждам естествено“. Това е моето проклятие — винаги да се смея, да се смея, да се смея... Омръзна ми.

Затова постоянно ме възкресяват. Защото си мислят, че съм длъжен да ги разсмивам вечно. В края на краищата добрите шутове не са чак толкова често явление. А аз съм най-добрият. И затова нямам право на личен живот, нямам право да съм тъжен, нямам право дори да умра.

И с жените никога не ми е вървяло. Помня как се влюбих в Нефертити. Не ми повярва. Та нима един шут има право на чувства? Помня как паднах в краката на Клеопатра, а тя ми се изсмя в лицето и заяви, че по-смешен виц никога не била чувала. Помня един куп жени, които съм обичал през десетките хиляди години на живота си. Всеки път едно и също — „ти нямаш сърце, нямаш душа, нямаш чувства, имаш единствено остър език“. Спомням си веднъж, че спорихме с колежата Езоп по този въпрос. Тогава той ми каза: „Ние, смешниците, сме обречени на самота през цялото си съществуване, понеже в момента, в който се влюбим, губим чувството си за хумор. А никой няма да позволи това“. Колко прав беше само... Радвам се, че поне той успя да се отърве.

Защо седнах да пиша това писмо ли? Спокойно, ще ви обясня. Утре вероятно пак ще умра. Разбрал съм се с един познат, който трябва да ми донесе малко отрова. Вече нямам здраво място по китките си, за да си прережа вените. Не мога да скоча от високо, понеже сегашните ми господари ме пазят добре — явно усещат накъде съм тръгнал. Та, ако някой от вас, които четете това, има път към гробищата, би ли дошъл там утре, за да забие в сърцето ми един ясен кол? Искам най-сетне да съм мъртъв на спокойствие. Омръзна ми да съм жив.

Не че понякога не ми се струва, че цял живот съм бил мъртъв. Ходещо зомби. Кукла на конци в елементарен театър, имаща едно-единствено предназначение — да разсмива.

Нали ще дойдете? Моля ви.

©, 2001, Сибин Майналовски

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.